

Elisabeth Wellendorf: Je kunt alles ook anders zien.

Uitgave Indigo 1998.

Uit het Duits vertaald door Pim Lukkenaer. 141 p.

De schrijfster (1936) is psychotherapeute. In die hoedanigheid heeft ze vele mensen in grenssituaties ontmoet.

Uit de inleiding: "We zijn gewend de wereld door een catastrofebril te bekijken. Juist nu lijken we daar alle aanleiding toe te hebben. (...) Ik ben al diegenen oneindig dankbaar die uit catastrofes zijn opgestaan, die wat het leven hun bracht niet als verkeerd, onaanvaardbaar, als straf of onrechtvaardigheid beoordeelden wanneer het hard was - en als vanzelfsprekend wanneer het goed was - die het niet beoordeelden, maar het aanpakten als speciaal voor hen bedacht materiaal waarmee ze hun leven vorm mochten geven. Ieder van hen deed dat op zijn unieke manier.

Zij zijn voor mij richtinggevend geworden op mijn weg en behoeden me voor de hoogmoed, te weten hoe de wereld werkelijk is."

In 24 korte stukken beschrijft ze even zovele ontmoetingen. Een van de stukken heet: Hemel betekent voor mij waargenomen worden, en het begint zo:

"Ze was altijd mensenschuw geweest en had altijd onder haar eenzaamheid geleden. Nu lag ze daar voor het altaar in haar kist opgesloten en kon ze de vele familieleden, die uit alle windstreken waren toegestroomd, niet zien. Ze was de aanleiding voor de bijeenkomst, zij was het die hem had uitgelokt, maar was zij ook het middelpunt? Of had ze niet veeleer haar hele leven in een kist doorgebracht, waarvan ze soms het deksel opende, om het geschrokken snel weer te sluiten? De engel van de geboorte moest vergeten zijn de beschermklaag waarmee de meesten van ons geboren worden, bij haar aan te brengen. Wie weet was ze te snel het leven in geglipt, een vroeggeboorte, en vervolgens zo gebleven: onuitspreekbaar kwetsbaar, haar hele leven."

Even verder: "Het vreemde was dat ze zich ondanks haar vele terugtrekkende bewegingen niet met zichzelf bezighield, ze was voor zichzelf geen thema. als uit de diepte van een donkere grot keek ze naar het leven, naar planten dieren, dingen en mensen, in deze volgorde, als door een verrekijker, zonder dat zij zich aan de wereld spiegelde. Waagde ze zich uit haar grot dan ervoer ze dat zij zoals ze was, niet bij de anderen paste, al richtte ze zich nog zozeer op hen. In haar ongestoorde verte kon ze geheel onafhankelijk waarnemen, en natuurlijk zag ze iets anders dan wat de mensen daarbuiten zagen, die voortdurend met elkaar uitwisselden wat je moest zien."

We kregen een doos boeken van het tijdschrift Motief. Dit is er een van.

Is dit een antroposofisch boek? Nee, maar het begrip karma is heel dichtbij.

Jaap van Waning